

[Kurt Brauer.]

man tillader en så kraftig fordyrelse af byggeriet, at det må formodes, at årsagen til den nuværende utilfredsstillende mangel-situation på institutionsområdet skal ses i det forhold, at kommunerne viger tilbage for den meget store udgift, der er forbundet med oprettelsen af de lovpligtige sikringsrum.

Skulle ministeren på trods af, at sikringsrummene efter alt foreliggende ikke er sagligt forsvarlige, finde det påkrævet, at kapitel 2 i loven bevares, må der i de uforholdsmæssigt store vanskeligheder, som loven påfører de institutionsbyggende myndigheder, være rimelig grund til, at ministeren anvender de i loven hjemlede dispensationsmuligheder.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (29. juli 1969):

Ifølge kapitel 2 i lov nr. 253 af 27. maj 1950 om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger skal der inden for civilforsvarsområderne samt efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse i visse andre områder med bymæssig bebyggelse indrettes sikringsrum i alt nybyggeri, bortset fra bestemt afgrænsede bygningskategorier, herunder en- og tofamiliehuse. Uden for de nævnte områder skal sikringsrum alene indrettes dels i sygehuse, plejeanstalter, alderdomshjem, skoler, børnehjem o. lign., der er beregnet til ophold for mindst 25 personer, herunder personale, dels i bygninger, hvor i alt mindst 25 personer samtidigt påregnes beskæftiget, og som ikke benyttes til landbrug, havebrug eller skovbrug.

Formålet med disse bestemmelser er naturligvis at yde civilbefolkningen den størst mulige beskyttelse i en krigssituation.

På baggrund af den våbentekniske udvikling siden lovens ikrafttræden og det øgede kendskab til at opbygge beskyttelse herimod nedsatte indenrigsministeren i 1964 på civilforsvarsstyrelsens foranledning et bredt sammensat udvalg til at forberede en revision af loven om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger. Udvalget består af repræsentanter for indenrigsministeriet, boligministeriet, sundhedsstyrelsen, civilforsvarsstyrelsen, Dansk Bygningsinspektørforening, Danske Arkitekters Landsforbund,

Dansk Ingeniørforening samt Ingeniør-Sammenslutningen.

Det er oplyst over for mig, at udvalget har indhentet oplysninger om, i hvilket omfang der i andre lande stilles krav om indretning af sikringsrum, og hvad disse krav går ud på.

Disse oplysninger vil selvfølgelig indgå i udvalgets overvejelser, der imidlertid har vist sig at være så tidkrævende, at betænkning først kan forventes afgivet til næste år.

Det er min opfattelse, at en eventuel revision af de gældende lovbestemmelser om indretning af sikringsrum må afvente fremkomsten af den nævnte betænkning.

Ifølge § 9, stk. 3, i loven om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger er indenrigsministeren bemyndiget til at tillade, at indretning af sikringsrum undlades, når dette er forbundet med uforholdsmæssig store vanskeligheder, ligesom indenrigsministeren ifølge lovens § 23, når vægtige grunde skønnes at tale derfor, kan tillade, at loven i særegne tilfælde fraviges.

Disse bestemmelser giver næppe hjemmel til af økonomiske årsager generelt at fravige det gældende krav om indretning af sikringsrum i institutionsbyggeri, men selv bortset herfra ville jeg være betænkelig ved afgørende ændringer i den hidtil fulgte dispensationspraksis på dette område, så længe resultatet af lovrevisionsudvalgets arbejde ikke foreligger.

Af *Erling Dinesen* til arbejdsministeren (23. juli 1969):

„Agter ministeren at rejse tjenestemandssag mod arbejdsformidlingschefen i Roskilde, fordi denne til pressen har udtalt sig om de drastiske nedskæringer på kontorets budget?“

Begrundelse.

Da det fremgår af dagspressen, at arbejdsformidlingschefen i Roskilde skal give møde hos arbejdsministeren samt have en bisidder med, tyder det på, at arbejdsministeren er ude på en slags „heksejagt“, fordi Peter Hansen på opfordring har givet pressen korrekte oplysninger om kontorets økonomiske forhold og budget.

Mit spørgsmål tilsigter at få afklaret, om dette virkelig skulle være rigtigt.